

miudvalg og stående udvalg. Det foreslås endvidere, at det påhviler amtmanden at yde bistand ved løsningen af opgaver af fælles kommunal interesse i amtsråds kredsen, dersom amtsrådet fremsætter anmodning herom.

Blandt nydannelser i lovudkastet skal i øvrigt fremhæves de ændrede bestemmelser om kommunernes udvalgsstyre. Forslaget indebærer en væsentlig styrkelse af kommunernes centrale økonomiske forvaltning, idet økonomiudvalget, der skal være obligatorisk for samtlige kommuner, får en væsentlig stærkere placering i forhold til de øvrige kommunale udvalg end den, kasse- og regnskabsudvalget i primærkommunerne i almindelighed har indtaget. I så henseende er forslaget i overensstemmelse med de seneste års bestræbelser i mange kommuner for at styrke økonomiudvalgets (kasse- og regnskabsudvalgets) indseende med kommunens økonomi og administration. Udkastet lægger i øvrigt op til en begrænsning af antallet af stående udvalg, hvilket skulle bidrage til en bedre koordinering mellem og oversigt over de forskellige grene af den kommunale forvaltning.

Med hensyn til det almindelige tilsyn med kommunerne, som hidtil har været udøvet af indenrigsministeren, for så vidt angår amts- og købstadkommuner, og af amtsrådene for sognekommunernes vedkommende, foreslås, at indenrigsministeren fremtidig alene skal føre tilsyn med amtskommunerne, medens tilsynet med samtlige primærkommuner henlægges til særlige lokale tilsynsråd, der ned sættes for hver amtsråds kredse.

Med hensyn til tilsynsreglernes indhold har lovudkastet i det hele tilsigtet at give kommunerne en friere stilling i forhold til tilsynsmyndigheden, samtidig med at der er foreslået en ajourføring og modernisering af reglerne på grundlag af indhøstede erfaringer fra den tidligere lovgivning.

Den friere stilling i tilsynsmæssig henseende er særlig udpræget for sognekommunerne, for hvilke en række særlige tilsynsbestemmelser, der er indeholdt i den gældende landkommunallov, bortfalder. Men også for købstadkommuner og amtskommuner indebærer lovudkastet en friere dispositionsret. Denne lempelse af tilsynet må anses for en konsekvens af de større og mere bæredygtige enheder, som kommunerne vil komme til at udgøre, når reformen af den kommunale inddeling og struktur er gennemført.

Kapitel I.

Almindelige bestemmelser.

I lovforslagets kapitel I er optaget de almindelige bestemmelser, der angiver lovens område og fast-

lægger indholdet af de udtryk og begreber, som anvendes i lovforslaget.

ad § 1.

Bestemmelsen fastslår lovens område i geografisk og saglig henseende.

I *stk. 1* fastslås, at lovens område svarer til den gældende landkommunallovs og købstadkommunallovs.

Det fastslås endvidere, at kommunerne inddeles i amtskommuner og de øvrige kommuner, der betegnes primærkommuner. En sådan fællesbetegnelse for de øvrige kommuner er lovteknisk påkrævet, idet de tidligere betegnelser købstadkommuner og sognekommuner opgives.

Der er ikke optaget bestemmelser om afgrænsningen af den enkelte kommune, da dennes område forudsættes kendt. De regler, der i dag er optaget i købstadkommunallovens § 1 om købstadkommunens geografiske område og om Allinge-Sandvigs kommunale forhold, er i sin tid optaget for at fastslå en retstilstand, der ikke længere giver anledning til tvivl.

Stk. 2 angår lovens gyldighedsområde i forhold til den øvrige forvaltningslovgivning. Det er med bestemmelsen tilsigtet en afklaring af forholdet mellem styrelsesloven og den øvrige lovgivning, idet der kræves sikker lovhjemmel til fravigelse af de almindelige kommunale styrelsesregler.

ad § 2.

Til stk. 1. Det falder uden for rammerne af en kommunal styrelseslov at foretage en beskrivelse eller en nærmere afgrænsning af de opgaver, der skal løses af en kommune, eller af den virksomhed, som en kommune i øvrigt kan udøve, og med anvendelsen af udtrykket „kommunernes anliggender“ i denne paragraf og flere andre af lovens bestemmelser er der alene forudsat tilstedeværelsen af en vis kreds af kommunale anliggender.

Både landkommunalloven og købstadkommunalloven fastslår, at de kommunale anliggender styres af kommunalbestyrelsen, der har den besluttende og udøvende myndighed.

Efter købstadkommunalloven forudsættes myndigheden i kommunens anliggender dog i et vist omfang udøvet af særlige organer, nemlig borgmesteren, eventuelt magistraten, og de stående udvalg, jfr. købstadkommunallovens §§ 8, 9 og 10. Loven angiver ikke nærmere, hvad der skal forstås ved „den udøvende myndighed“. Den nærmere afgrænsning af begrebet må derfor først og fremmest søges negativt i de regler i købstadkommunalloven, der fastslår, at visse anliggender, navnlig bevillinger og valg m. v., er byrådsanliggender. En positiv